

M-am născut în Cluj-Napoca, în urmă cu 39 de ani, într-o dimineață senină de mai. Părinții mei, ca de altfel toată familia mea, au fost oameni simpli, muncitori sacrificați de regimul comunist.

Am trăit modest, într-o atmosferă caldă, unde tenacitatea și ambiția mamei se împleteau cu sentimentalismul tatălui meu. Îmi amintesc serile de "sâmbătă seară", în care visam împreună cu tata la facultate și la o viață mai bună, apoi obișnuiam să ne hârjонim și îmi era ciudă că nu-l pot învinge. Într-o seară, pe când eram deja adolescent, am observat că sunt mai puternic decât el și nu-mi venea să cred...chiar dacă mi-a zambit, plin de mandrie, mie mi-a venit să plâng. Acum tata nu mai este, dar știu că zâmbeste din nou.

Ai mei m-au învățat să iubesc oamenii și să cred în șansa mea, iar asta a însemnat totul. Am crescut având libertatea să gust pe deplin farmecul copilariei și să fac toate prostiile posibile (pe atunci le numeam "aventuri").

Mi-am dorit să fiu medic undeva prin școala generală, iar rezultatele foarte bune la învățământ m-au încurajat în acest sens. Însă am răstăcit drumul de câteva ori și nu a fost ușor să-l regătesc.

Pe clasa a 11-a, în semestrul unu, reușisem la faza națională a olimpiadei de fizică, iar în semestrul doi era să rămân corigent...tot la fizică. Mă îndrăgostisem lulea de o puștoaică și nu mă puteam gândi la altceva. Partea proastă era că ea nu se prea gândea la nimic, așa că ne-am despărțit la scurt timp, iar eu am plutit în derivă câțiva ani, devenind un rebel fără cauză, care nu se plăcea deloc. Ciudat cum războaiele se produc atât de repede și se închid atât de greu...

Mi-am pierdut motivația pentru a deveni doctor și am terminat Facultatea de Chimie...m-am trezit peste câțiva ani, cu atacuri de panică și depresie, după multe petreceri în evadări cu alcool, apoi am început totuși Facultatea de Medicină. În ultimul an, m-am însurat cu Cristina, la șapte luni după ce ne-am întâlnit într-o noapte, pe la ora 3, în fața la Litere. Țineam în față, prudent, o umbrelă, iar eu vorbeam non-stop. Acum sunt tăticul unei fetițe care îmi zâmbeste și trengărește când o iau în brațe și nu este zi în care să nu mă mir cât sunt de norocos.

Știu de la început că nu voiam altceva decât să devin psihiatru. Cum altfel puteam folosi constructiv toate tâmpiile pe care le făcusem până atunci? Am avut multă șansă să prind, în urma examenului de rezidențiat, penultimul loc la psihiatrie, și acela în Cluj. Sora mea, și mulți alții, spun mereu că am mâncat ceva când eram mic...

Și așa a început marea aventură a psihiatriei. Am înțeles repede că bolnavii nu sunt de pe o altă planetă și că diferența dintre ei și noi este o chestiune de dozaj a unor trăsături, nu de esență. De aceea, am început să vorbim așa, ca oamenii, cu simpatie, curiozitate și toleranță. De la ei am învățat enorm, în fiecare zi.

După examenul de specializare, am refuzat să mă transform într-un om care, de teama zilei de mâine, începe să facă compromisurile necesare pentru a-și asigura un loc de muncă "sigur". Am încercat să nu-mi sacrific pasiunea pentru o glorie sau o protecție iluzorii. În schimb, am început să retrăiesc acel sentiment extrem de dureros de a fi un fel de ciudat, rupt de ceilalți. Apoi, uitându-mă în jur, am realizat treptat că există un loc foarte sigur și previzibil, unde nu trebuie să-ți faci griji pentru viitor; singura problemă este că acel loc seamănă cu o închisoare, iar eu doream să trăiesc cu adevărat.

N-am vrut să-mi pierd identitatea ca să scap de frică, așa că mi-am luat în brațe și îndoiala și neîncrederea în mine, m-am desprins total de sistem și am început să o iau de unul singur pe coclauri. Am terminat un curs de cinci ani de formare în psihoterapie și mi-am deschis un cabinet privat de psihiatrie. Pesemne, de când eram mic, am iubit mereu libertatea, mi-au plăcut caii și vântul, dar mai ales pădurea. Am aflat recent că numele meu înseamnă ceva în genul "de pădure".

Teama de a încerca pe cont propriu s-a diminuat treptat, pe măsură ce cabinetul prindea cheag. Am început să lucrez atât în ședințe individuale cât și cu grupuri și am realizat că există o nevoie imensă de comunicare, acceptare și schimbare. E ca și cum toată presiunea, cenzura și teama care ne hăituiesc zilnic au nevoie urgentă de afectivitate, echilibru și speranță.

Cred că există câteva lucruri magice pe lumea asta, iar unul dintre ele este atunci când îți deschizi sufletul în fața cuiva drag, ești înțeles și iubit, iar pentru câteva clipe nu te mai simți singur. Și toate acestea fără ca celălalt să-ți rezolve problema sau să scoată mâna o vorbă.

Alte câteva miracole, pentru mine, se referă la sport și muzică . Deseori, când îmi vine să - mi iau lumea în cap, alerg câțiva kilometri sau înot câteva ture de bazin. Am făcut mult efort fizic, de când eram mic, și asta m-a ajutat foarte mult ,nu doar pe planul sanatații fizice, ci și al celei psihice. În zilele noastre, uităm adesea că avem un corp, nu doar un creier, care are nevoie de mișcare. Muzica e o iubită mai veche; ne-am cunoscut când un unchi de-al meu mi-a făcut cadou o chitară , prin clasa a 5-a.

Am un vis secret, la care mă gândesc de peste 15 ani: să construiesc, într-o zonă turistică sălbatică , o pensiune care să fie un fel de centru de vindecare sufletească profundă . Unde oameni oboseți și pesimiști să se regăsească , vindecați de natură , apropiere umană și liniște.

Cred că dacă renunțăm să încercăm să -i schimbăm pe ceilalți și avem curajul să ne căutăm propriul drum, indiferent care va fi acela, am reuși să ne eliberăm de teamă și să fim mult mai aproape unii de alții. Nu e nimic mai important decât asta...